

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/17/2020
Identifikačné číslo spisu: 6416010078
Dátum vydania rozhodnutia: 22.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6416010078.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Martiny Zeleňakovej, v trestnej veci obvineného M. E. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 22. septembra 2020 v Bratislave, o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 16. apríla 2019, sp. zn. 5To/26/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného M. E. odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) z 27. novembra 2018, sp. zn. 2T/22/2016 bol obvinený M. E. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“) uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, na skutkovom základe, že:

dňa 10. mája 2015 v čase okolo 14.30 hod. v priestoroch pracovne obytného domu na ul. V. č. XXX/XX v T., napadol svoju susedu poškodenú S. V., nar. XX. S. XXXX, tým spôsobom, že po predchádzajúcej hádke a vzájomnom naťahovaní sa o porisko z metly ju udel koncom poriska, na ktorom bola kefa, do zápästia pravej ruky, ktorou si chránila hlavu, čím jej spôsobil zranenia - ťažké pomliaždenie chrbta pravej ruky, s dobou liečenia, práceneschopnosti a obmedzenia obvyklého spôsobu života v trvaní 10 až 14 dní.

Za to okresný súd uložil obvinenému podľa § 156 ods. 2 Trestného zákona za použitia § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 1 (jedného) roka, výkon ktorého mu podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienene odložil na skúšobnú dobu 1 (jedného) roka. Zároveň súd prvého stupňa podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku uložil obvinenému povinnosť nahradiť poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a. s. škodu vo výške 154,42 Eur a poškodenej S. V. škodu vo výške 241,50 Eur.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie, na podklade ktorého Krajský súd v

Banskej Bystrici (ďalej tiež „krajský súd" alebo „odvolací súd") rozsudkom zo 16. apríla 2019, sp. zn. 5To/26/2019, podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku vyššie označený rozsudok súdu prvého stupňa zrušil vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že obvinenému podľa § 156 ods. 2 Trestného zákona za použitia § 38 ods. 2 Trestného zákona a § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložil peňažný trest vo výmere 160,- Eur s tým, že podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu, ustanovil obvinenému aj náhradný trest odňatia slobody na 1 (jeden) mesiac.

Proti naposledy označenému rozsudku krajského súdu podal obvinený M. E. vo svoj prospech, prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Dušana Moravca, advokáta so sídlom v Bratislave, Riečna 2, dovolanie, a to z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V podanom dovolaní obvinený vyčítal krajskému súdu, že nesprávne vyhodnotil osobu útočníka a osobu napadnutého, pretože obvinený, ktorý neútočil, sa len primerane holými rukami bránil útoku zo strany poškodenej násadou metly, preto ani nemohol spáchať prečin, za ktorý bol odsúdený. Namietal, že zo strany poškodenej došlo k útoku na dovolateľa, ktorý je taktiež chránenou osobou, teda osobou vyššieho veku, keďže má 74 rokov, zároveň je držiteľom preukazu Zdravotne ťažko postihnutej osoby, má zníženú pohybovú schopnosť, najmä pokiaľ ide o chôdzu, pohyblivosť v pravom kolene a bedrovom kĺbe, preto je útok z jeho strany na poškodenú tak nepravdepodobný, že sa, podľa jeho názoru, rovná istote.

Obvinený v podanom dovolaní ďalej namietal, že vykonaným dokazovaním mu nebol preukázaný úmysel ublížiť inému na zdraví, bolo len dokázané, že došlo k vzájomnému „naťahovaniu" sa o metlu, pri ktorom poškodená, ako fyzicky vyššia a zdatnejšia vytrhla zdravotne hendikepovanému obvinenému s obmedzenou mobilitou v oblasti dolných končatín metlu s kefou z rúk. Preto aj mal krajský súd vyhodnotiť konanie obvineného ako sebaobranu pred trvajúcim útokom poškodenej.

Dovolateľ ďalej namietal, že poškodená sa na lekárske ošetrenie, ako aj políciu dostavila až nasledujúci deň, teda nie bezprostredne, po spornej udalosti, z čoho vyvodil záver, že k zraneniu poškodenej muselo dôjsť bez jeho zavinenia. Vyjadril názor, že hodnotenie vzniku poranenia u poškodenej tromi znalcami bolo nejednoznačné, pritom žiaden zo znalcov nevedel vylúčiť, že zranenie zistené u poškodenej mohlo vzniknúť aj iným spôsobom. Namietal ešte, že nemôže zodpovedať za predĺženie doby liečenia poškodenej z dôvodu jej pokročilého veku, ako to vyplýva zo znaleckého posudku znalca MUDr. Andreja Hartmana, ktorého závery považoval dovolateľ za protirečivé aj z dôvodu, že na jednej strane znalec konštatoval u poškodenej ťažké pomliaždenie chrbta pravej ruky a zároveň zo súdnolekárskeho hľadiska hodnotil jej poranenie ako ľahké. V tejto súvislosti obvinený v podanom dovolaní poukázal na znalecký posudok znalca MUDr. Miroslava Saska, ktorý konštatoval potrebu kontrolného dokazovania z odboru zdravotníctvo, odvetvie chirurgia vzhľadom na rozpory v znaleckých záveroch znalcov MUDr. Andreja Hartmana a MUDr. Jozefa Šimka ohľadom mechanizmu vzniku zranení, doby liečenia a práceneschopnosti poškodenej. Krajský súd tak, podľa názoru obvineného, konal za situácie, ktorá mu neposkytovala relevantné dôkazy pre rozhodnutie, ktorú neodstránil ani výsledok rekonštrukcie. Oba súdy (tak okresný, ako aj krajský), podľa názoru dovolateľa, pominuli jeho obhajobné tvrdenia a mechanicky aplikovali závery znalca MUDr. Andreja Hartmana, a to bez toho, aby tento znalec objasnil zjavné a podstatné rozpory vo svojom znaleckom posudku. V tejto súvislosti poukázal obvinený ešte na obsah znaleckého posudku znalca MUDr. Jozefa Šimka a zdôraznil jeho záver v tej časti, podľa ktorej u poškodenej išlo o pomliaždenie chrbta pravej ruky ľahkého stupňa s dĺžkou doby liečenia a práceneschopnosti 4-6 dní.

V ďalšom obvinený vyjadril názor, že po spoľahlivom objasnení otázky zodpovednosti za stíhaný skutok, či už jeho konanie alebo konanie poškodenej malo byť posúdené nanajvýš ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu.

Záverom obvinený v podanom dovolaní vo vzťahu k svedeckým výpovediam v prejednávanej veci odkázal na obsah svojho odvolania podaného proti v úvode označenému rozsudku krajského súdu a

uviedol, že ponechanie dotknutých rozsudkov (okresného, ako aj krajského súdu) bez nápravy poškodzuje obvineného na jeho občianskej cti, ovplyvňuje jeho postavenie ako trestaného občana v spoločnosti a má význam z hľadiska vyčíslenej náhrady škody, a to aj z pohľadu prípadných trvalých následkov.

V podstate na základe vyššie uvedených dôvodov dovolateľ navrhol, aby dovolací súd, rozsudkom vyslovil, že bol porušený zákon v neprospech obvineného, zrušil v úvode označený rozsudok krajského súdu, ako aj ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce na uvedený rozsudok a prikázal krajskému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom (ďalej tiež „prokurátor“), ktorý uviedol, že namietaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nie je v prejednávanej veci naplnený s tým, že argumentácia uvedená v podanom dovolaní „stojí“ zjavne mimo uplatneného dovolacieho dôvodu. Podľa názoru prokurátora dovolanie, nie je určené na revíziu skutkových zistení konajúcich súdov, a to ani pokiaľ ide o obvineným namiatané konanie v nutnej obrane. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 47/2014 a v nadväznosti na to argumentoval tým, že znenie skutkovej vety konaniu obvineného v nutnej obrane nenasvedčuje. Obdobne tak vo vzťahu k námietkam obvineného týkajúcim sa nepreukázania úmyslu na jeho strane poukázal prokurátor na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v Zbierke pod číslom 3/2011. Námietky dovolateľa vzťahujúce pod neuplatnenie zásady „in dubio pro reo“ označil prokurátor za spochybňovanie procesu hodnotenia dôkazov vrátane skutkových zistení, ku ktorým dospeli konajúce súdy, a preto majú podľa názoru prokurátora, výlučne procesnoprávny charakter a nie sú uplatniteľným dovolacím dôvodom. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Tdo/82/2017. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby dovolací súd odmietol dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, pretože je podľa jeho názoru, zrejme, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

K dovolaniu obvineného sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadrila aj poškodená S. V., ktorá uviedla, že obvinený v podanom dovolaní v podstate namieta skutkové zistenia najmä súdu prvého stupňa, prípadne vyšetrovateľa, pritom vychádzajúc z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, na ktoré obvinený vo svojom dovolaní ako dovolací dôvod poukázal, dovolací súd správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže skúmať a ani meniť. Dovolanie obvineného považovala poškodená v podanom vyjadrení za ďalšie obdobné obštrukcie, akými sa obvinený už skôr prezentoval, čo malo za následok aj podľa jej názoru, neúmernú dĺžku konania. V podstate z vyššie uvedených dôvodov navrhla dovolanie obvineného bez preskúmania veci odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejme, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov

v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných vád, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 57/2007).

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020).

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie situácia spočívajúca v tom, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu (primerane napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Tdo/29/2018, 2Tdo/26/2019, 5Tdo/48/2018).

V rámci posudzovania existencie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolací súd teda hodnotí zistený skutkový stav vyjadrený v takzvanej skutkovej vete v rámci konania o dovolaní, len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu súdmi nižších stupňov. Správnosť a úplnosť skutkového stavu zisteného súdmi v pôvodnom konaní, ako to už bolo uvedené, dovolací súd však nesmie skúmať a meniť.

Preto námietky, ktorými obvinený napádal v podstate správnosť zisteného skutku vyjadreného v takzvanej skutkovej vete rozsudku okresného súdu, ako aj hodnotenie vykonaných dôkazov, a to predovšetkým tvrdenia dovolateľa, ktorými popieral spáchanie skutku, námietky, že sudy nižšieho stupňa (teda tak okresný, ako aj krajský súd) nesprávne zistili osobu útočníka a poškodeného, že nebolo preukázané ublíženie na zdraví obvineným poškodenej, že na podklade rozporných znaleckých posudkov sudy nižšieho stupňa nesprávne zistili zranenia poškodenej, potrebnú dobu liečenia a práceneschopnosti, že doba liečenia zranení poškodenej bola predĺžená vplyvom jej veku, za čo z tohto dôvodu nemohol obvinený niesť zodpovednosť, že poškodená sa dostavila na políciu a lekárske ošetrenie s časovým odstupom a námietky týkajúce sa hodnotenia svedeckých výpovedí dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku zjavne nenapĺňajú, pretože v dovolacom konaní, ako to už bolo niekoľkokrát zopakované, správnosť a úplnosť skutkového stavu, dovolací súd nesmie skúmať a ani meniť. Uvedenými námietkami sa obvinený v zásade dožadoval „iba“ iného hodnotenia vykonaných dôkazov podľa svojich predstáv, teda v zásade zmeny zisteného skutkového stavu vo svoj prospech, čo však dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku z už vyššie uvedených dôvodov nenapĺňa.

Obvinený ďalej v podanom dovolaní namietal nedostatok úmyslu na svojej strane spôsobiť poškodenej ublíženie na zdraví.

K vyššie uvedenej námietke je potrebné uviesť, že aj záver o zavinení páchatel'a musí byť preukázaný

výsledkami dokazovania. Z vykonaného dokazovania musí logicky vyplynúť zistenie, či v prejednávanej veci je/nie je prítomné zavinenie v zmysle trestnoprávnom a v akej forme, čo je síce záver právny, ale aj právny záver o subjektívnych znakoch trestného činu sa musí zakladať na skutkových zisteniach súdu vyplývajúcich z vykonaného dokazovania rovnako ako záver o objektívnych znakoch trestného činu. Avšak skutočnosti psychického života významné pre právny záver o tom, či tu je/nie je zavinenie a v akej forme, sú predmetom dokazovania práve tak, ako všetky ostatné okolnosti naplňajúce znaky trestného činu a nemôžu byť teda realizované, respektíve prehodnocované v dovolacom konaní dovolacím súdom (primerane napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Tdo/22/2013, 6Tdo/49/2015).

Ako to už bolo vyššie uvedené, dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa. Tento dovolací dôvod preto nemôže naplňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t. j. tak, ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom, a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť (rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 3/2011).

Zo skutku ustáleného okresným súdom, s ktorého vymedzením v takzvanej skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa sa krajský súd bez výhrad stotožnil, v podstate plynie, že obvinený udrel poškodenú koncom poriska, na ktorom bola kefa, do zápastia pravej ruky, ktorou si chránila hlavu, čím jej spôsobil zranenia - ťažké pomliaždenie chrbta pravej ruky, s dobou liečenia, práceneschopnosti a obmedzenia obvyklého spôsobu života v trvaní 10 až 14 dní. Takto ustálený a popísaný skutkový dej nepochybne nasvedčuje tomu, že obvinený konal minimálne v nepriamom úmysle [§ 15 písm. b) Trestného zákona, podľa ktorého trestný čin je spáchaný úmyselne, ak páchatel' vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie (záujmu chráneného trestným zákonom) spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzročený]. Obvinený musel vedieť, že pokiaľ poškodenú, na prvý pohľad staršiu osobu, udrie poriskom (teda nie rukou bez akéhokoľvek iného predmetu), môže jej vyššie uvedené zranenia spôsobiť.

Pokiaľ obvinený namietal, že jeho konanie malo byť správne právne posúdené ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, k tomu sa žiada uviesť, že podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

Podľa § 123 ods. 2 Trestného zákona ublížením na zdraví sa na účely tohto zákona rozumie také poškodenie zdravia iného, ktoré si objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie, počas ktorého bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodeného, pričom podľa ustálenej súdnej sa nie iba krátkym časom rozumie doba spravidla 7 dní a viac (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom R 16/1986).

Vychádzajúc zo skutku, tak ako ho ustálil súd prvého stupňa v skutkovej vete svojho rozsudku, s ktorým sa krajský súd bez výhrad stotožnil, zohľadňujúc hľadiská pre posúdenie závažnosti spáchaného prečinu plynúce z ustanovenia § 10 ods. 2 Trestného zákona, nie je možné dospieť k záveru, že by konanie obvineného, z ktorého bol uznaný vinným, dosahovalo z hľadiska závažnosti len úroveň nepatrnosti, a preto by ho bolo potrebné posúdiť ako priestupok.

Obvinený svojím konaním spôsobil poškodenú zranenie, ktoré ju obmedzovalo v obvyklom spôsobe života po dobu minimálne desať dní, čo nepochybne nie krátky čas podľa ustálenej súdnej praxe, je. Zároveň nešlo o dobu hraničnú, keďže minimálnu výmeru času pre vyššie uvedené posúdenie, presiahla o takmer polovicu, čo znamená, že išlo o prekročenie spomínanej minimálnej hranice významnejším

spôsobom. Preto z hľadiska spôsobeného následku nie je možné dospieť k záveru, že by konanie obvineného nepresahovalo z hľadiska závažnosti ani mieru nepatrnosti.

Pokiaľ ide o mieru zavinenia, obvinený konal ako priamy samostatný páchatel', z hľadiska okolností, za ktorých bol trestný čin spáchaný je nutné poukázať na to, že obvinený na napadnutie poškodenej použil predmet, ktorým je možné urobiť útok voči telu poškodeného dôraznejším a motívom konania obvineného, keďže útoku na poškodenú predchádzala hádka a zápasenie o predmet útoku, boli nezhody medzi obvineným a poškodenou. Ani z tohto pohľadu teda nie je možné hodnotiť konanie obvineného popísané v takzvanej skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa z hľadiska závažnosti ako nepatrné. Preto posúdenie spomínaného konania obvineného ako priestupok v prejednávanej veci, ani podľa názoru najvyššieho súdu, neprichádzalo do úvahy.

Obvinený v tejto súvislosti ešte namietal, že konal v nutnej obrane, teda bránil sa proti útoku poškodenej, avšak pre možnosť posudzovania podmienok nutnej obrany alebo putatívnej obrany, ako okolnosti vylučujúcej protiprávnosť činu v dovolacom konaní, by zistený skutok musel obsahovať skutkové okolnosti svedčiace na možnosť konania obvineného v nutnej obrane alebo v putatívnej obrane. Za tejto situácie by bol dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku naplnený vtedy, ak by také okolnosti boli nesprávne právne vyhodnotené, t. j. ako nespĺňajúce kritériá uvedené v § 25 Trestného zákona, hoci v skutočnosti by ich spĺňali (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 47/2014).

Z popisu skutku tak, ako ho okresný súd vo svojom rozsudku ustálil a s ktorým sa krajský súd bez výhrad stotožnil, však skutkové okolnosti, ktoré by nutnej obrane na strane obvineného nasvedčovali, neplynú. Obvinený po predchádzajúcej hádke a vzájomnom ňaťahovaní sa o porisko z metly udrel poškodenú koncom poriska, na ktorom bola kefa, do zápästia pravej ruky. Z takto ustáleného skutku je zrejmé (vychádzajúc z predložky „po" a výrazu „predchádzajúcej"), že obvinený po ukončení hádky a ňaťahovania sa o porisko metly, evidentne v ňaťahovaní sa „uspel". Vzhľadom na to, že poškodenú s poriskom udrel, tento predmet mal vo svojej moci, ovládal ho, a preto ani obvineným tvrdený útok zo strany poškodenej, ak by k nemu aj došlo, nemohol trvať a ani hroziť, čo je zákonná podmienka použitia nutnej obrany (§ 25 ods. 1 Trestného zákona).

Vyššie uvedenými námietkami teda obvinený dovolací dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 71 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku zjavne nenaplnil.

V podanom dovolaní obvinený ešte vytýkal súdom nižšieho stupňa (teda tak okresnému, ako aj súdu krajskému súdu), že nereflektovali na posudok znalca MUDr. Miroslava Saska, ktorý konštatoval potrebu kontrolného znaleckého dokazovania z odboru zdravotníctvo, odvetvie chirurgia vzhľadom na rozpory v znaleckých záveroch znalcov MUDr. Andreja Hartmana a MUDr. Jozefa Šimka.

V tejto súvislosti sa žiada uviesť, že úlohou dovolateľa zastúpeného obhajcom je v podanom dovolaní vecne vyšpecifikovať chyby, ktoré vyčíta napadnutému rozhodnutiu prípadne aj konaniu tomu rozhodnutiu predchádzajúcemu, pričom ich správne podradenie pod príslušný dovolací dôvod je už vecou dovolacieho súdu (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 120/2012).

Aj keď obvinený vyššie uvedenú námietku podradil pod dovolací dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 71 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, v prípade jej opodstatnenosti by ju bolo potrebné podradiť skôr pod dovolací dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

V tejto súvislosti sa však žiada uviesť, že ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinilý v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným

skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 7/2011).

Podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku je obvinený v rámci práva na obhajobu oprávnený navrhovať dôkazy a určitý dôkaz aj sám zabezpečiť, ale je na úvahe orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ktoré z dôkazov vykoná, respektíve zabezpečí. V rámci práva na obhajobu, v konaní pred súdom je povinnosťou súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 116/2014).

Z predloženého spisu je zrejmé, že obvinený na hlavnom pojednávaní konanom 27. novembra 2018, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku súdu prvého stupňa, nemal návrhy na doplnenie dokazovania, teda nenavrhol ani vypracovanie znaleckého posudku znaleckým ústavom (teda kontrolného znaleckého posudku) a takýto návrh na doplnenie dokazovania nepredniesol ani na verejnom zasadnutí konanom krajským súdom 16. apríla 2019 o odvolaní obvineného. Pritom oba sudy (tak okresný, ako aj krajský), ako to vyplýva z odôvodnení ich rozhodnutí, považovali zistený skutkový stav za dostatočne preukázaný doposiaľ vykonaným dokazovaním dospejúc k záveru, že znalecké posudky MUDr. Andreja Hajtmana a MUDr. Jozefa Šimku sú v podstate zhodné, pričom závery znalca MUDr. Jozefa Šimku vyššie uvedení znalci vyvrátili a navyše sú v rozpore s predloženými lekárskymi správami.

Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že sudy nižšieho stupňa sa rozpormi v znaleckom dokazovaní zaoberali, svoje závery v tomto smere týkajúce sa rozsahu dokazovania odôvodnili, pričom obvinený ani doplnenie znaleckého dokazovania vypracovaním kontrolného znaleckého posudku nenavrhol.

Ani vyššie uvedenou argumentáciou teda obvinený dovolací dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c), ale ani písm. i) nenaplnil.

Vzhľadom na to, že dovolateľ skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil ním uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ale ani žiaden iný, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného M. E. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.